

1. Niedziela w Adwencie

Hasło tygodnia: *Oto król twój przychodzi do ciebie, sprawiedliwy on i zwycięski* (Za 9,9)

Psalm tygodnia: Ps 24

Pieśń tygodnia: „Zbawca ludów...” (30); „Przyjdź narodów zbawienie...” (21)

Biblijne teksty: I – Mt 21,1-9; II – Rz 13,8-12(13.14); III – Jr 23,5-8; IV – Obj 5,1-5(6-14); V – Łk 1,67-79; VI – Hbr 10,(19-22)23-25.

Myśl przewodnia: Chrystus już przyszedł

Pierwsza niedziela w Adwencie poświęcona jest przyściu Pana w historii. Hasło niedzieli wyjęte jest z proroctwa Zachariasza, w którym obiecany przez Boga Mesjasz nazwany został królem sprawiedliwym i zwycięskim. Proroctwo Zachariasza o przyszłym Mesjaszu zawiera elementy, które zdają się wzajemnie wykluczać i zaprzeczać sobie. Według Zachariasza Mesjasz wkroczy do stolicy Izraela nie jak triumfator, na rumaku, znaku potęgi i zwycięstwa, lecz na ośle, a więc jak ktoś niewiele znaczący, kogo można nie zauważyć i zlekceważyć. Szczególnym znakiem przyszłego Mesjasza będzie sprawiedliwość. Na Bliskim Wschodzie nie było w zwyczaj, aby zwycięscy królowie powracali do swoich stolic na ośle. Wbrew przyjętemu porządkowi zapowiedziany przez proroka Mesjasz wkroczy do stolicy Izraela na zwierzęciu używanym przez ubogich ludzi. Przyjście Mesjasza zapoczątkuje nową erę, czas pokoju i sprawiedliwości (por. Iz 11,1-11).

Proroctwo Zachariasza nawiązuje do mesjańskiej zapowiedzi proroka Jeremiasza, w której przyszły Mesjasz także nazwany jest sprawiedliwym królem. Jeremiasz zwiastował przyście Mesjasza, pochodzącego z rodu króla Dawida. Obietnica wzbudzenia Dawidowi potomka, który będzie miał szczególne zadanie do wypełnienia w Izraelu, została dana samemu Dawidowi za pośrednictwem proroka Natana (2 Sm 6,12-16). Według Jeremiasza przyszły Mesjasz obdarowany zostanie imieniem: „*Pan sprawiedliwością naszą*” (Jr 23,6).

Pojęcie sprawiedliwości w Starym Testamencie posiada inną treść aniżeli obecnie. Wpływ na współczesną treść pojęcia sprawiedliwości miało rzymskie, prawne rozumienie sprawiedliwości. W Starym Testamencie sprawiedliwość stoi w ścisłym związku z pojęciem miłosierdzia i łaski. Sprawiedliwy Bóg – to Bóg działający zbawczo, mający na uwadze dobro ludu swojego. Dlatego Jeremiasz zapowiada wybawienie i bezpieczeństwo dla Izraela za dni „sprawiedliwej latorośli Dawida”.

Ewangelia pierwszej niedzieli w Adwencie (Mt 21,1-9) opisuje wypełnienie się Zachariaszowego proroctwa. Mówi o Jezusie, który wjechał do Jerozolimy na ośleciu

i witany był radośnie przez tłumy. Ten charakterystyczny gest jest pełen teologicznej wymowy. Jezus wielokrotnie zabraniał mówić uczniom i świadkom cudów przez Niego uczynionych, że jest Mesjaszem, Synem Bożym. Teraz bez słów objawia się jako przyobiecany Pomazaniec. Faryzeusze i uczeni w Piśmie, którzy byli świadkami zajścia, doskonale zdawali sobie sprawę z tego, że ten czyn Jezusa jest roszczeniem do godności Mesjasza.

Św. Jan w *Objawieniu* pisze, że słyszał głos apokaliptycznego starca: „*Zwycięży lew z pokolenia Judy, korzeń Dawidowy*” (Obj 5,5). W Janowej wizji wywyższonego Mesjasza zostały połączone elementy występujące w proroctwie Zachariasza i Jeremiasza. W Baranku zespolona została z sobą pokora i chwała zwycięstwa. Jan pisze, że Baranek, który miał moc otworzyć zapieczętowaną księgę, był jakby zabity. A więc zmartwychwstały, zwycięski, tryumfujący Chrystus, który objął rządy nad całym światem, to nie kto inny jak zapowiedziany przez proroków Mesjasz. Historyczny Jezus dostąpił chwały wywyższenia.

Kościół wierzy, że Jezus z Nazaretu był przyobiecany przez Boga Mesjaszem. W pierwszą niedzielę w Adwencie daje wyraz swojej wiary i wzywa wszystkich do odnowienia życia. Przyjście Chrystusa (Chrystus = Mesjasz) zapoczątkowało nową erę. Advent jest wezwaniem skierowanym do tych wszystkich, którzy za apostołami wyznają swoją wiarę w Jezusa jako Chrystusa i Pana. Wraz z przyjściem Chrystusa wypełnił się czas oraz spełniło się słowo dane Dawidowi i ludowi izraelskiemu. Przemineła noc, nastał poranek, zwiastujący nowy dzień, dzień pełen światłości i sprawiedliwości Bożej, ucieleśnionej w Synu Bożym, Jezusie Chrystusie. Kościół u progu Adventu wzywa słowami apostoła Pawła wszystkich wyznawców Jezusa Chrystusa, aby odrzucili uczynki ciemności, a przyoblekli się w zbroję światłości.

W Jezusie Chrystusie wypełniła się obietnica zbawienia wiecznego. Dlatego z Nim jest związana nasza nadzieja. W Adwencie powinna się ona umocnić i pogłębić. Kościół wzywa nas do tego słowami Autora *Listu do Hebrajczyków*: „*Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo wierny jest Ten, który dał obietnicę*” (Hbr 10,23). Służyć temu ma wspólne przeżywanie treści wiary w Chrystusa Jezusa, którego powtórne przyjście jest bliskie. Podczas nabożeństw bowiem Duch Święty przez ewangelię o zbawieniu i przyjściu Pańskim budzi ufność i nadzieję wiecznego życia przed obliczem Bożym. Dlatego Autor *Listu do Hebrajczyków* również napomina: „*Baczmy jedni na drugich w celu pobudzenia się do miłości i dobrych uczynków*” (Hbr 10,24).

„Bliższe, bliższe jest zbawienie!
Rozpędziło światło cienie,
Zaświeciła gwiazda złota;
Niech zaświeci w sercach cnota!”

* * *

„Zbudź się, o człowieku, i poznaj swą godność! Wspomnij, iż zostałeś stworzony na obraz Boga. I choć w Adamie obraz ten uległ skażeniu, w Chrystusie jednak został odnowiony. Z tego, co cielesne, korzystaj we właściwy sposób, tak jak korzystasz z ziemi, morza, nieba, powietrza, źródeł i rzek” (Leon Wielki)

„To jest twój Król, który jest ci obiecany, którego własnością jesteś, który ma tobą rządzić, a żaden inny, jednak w duchu, a nie według cielesnej władzy. To jest On, którego od początku pragnąłeś, za którym twoi ukochani ojcowie z serdeczną tęsknotą wzdychali i wołali, który cię z wszystkiego, co cię dotąd obciążało, uciskało i trzymało w niedoli, chce wybawić i uwolnić. O! To jest pocieszające słowo dla wierzącego serca, gdyż bez Chrystusa jest człowiek poddany wielu szalejącym tyranom, którzy nie są jego królami, lecz zabójcami, pod którymi cierpi on wielką niedolę i lęk, a są nimi: diabeł, ciało, świat, grzech, wraz z zakonem i śmiercią z otchłaniami, przez które biedne sumienie jest uciskane, przechodzi ciężkie uwięzienie i wie dzie srodze przykre życie. Gdy jednak serce mocną wiarą Króla tego przyjmuje, wówczas jest ono pewne, nie lęka się ani grzechu, ani śmierci czy piekła, ni żadnego nieszczęścia, gdyż wie dobrze i nie wątpi, że ów Król jest Panem nad życiem i śmiercią, nad grzechem i łaską, nad piekłem i niebem, a wszystkie rzeczy są w Jego rękach” (Marcin Luter)

„Chrześcijaństwo jest tym, czym jest, dzięki twierdzeniu, że Jezus z Nazaretu, nazywany Chrystusem, rzeczywiście jest Chrystusem. A to znaczy, że jest On tym, który przynosi nowy stan rzeczy, nowy byt. Wszędzie tam, gdzie uznaje się twierdzenie: Jezus jest Chrystusem, istnieje chrześcijańskie poselstwo. Wszędzie tam, gdzie zaprzecza się temu twierdzeniu, nie ma chrześcijańskiego poselstwa” (Paul Tillich)

ks. Manfred Uglorz